

Dz.U. 2000 Nr 2 poz. 13

KONWENCJA

o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych,

sporządzona w Hadze dnia 2 października 1973 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 2 października 1973 r. w Hadze została sporządzona Konwencja dotycząca uznawania i wykonywania orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych w następującym brzmieniu:

Przekład

Konwencja o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń odnoszących się do obowiązków alimentacyjnych

Państwa-sygnatariusze niniejszej konwencji,
pragnąc przyjąć wspólne postanowienia regulujące wzajemne uznawanie i wykonywanie orzeczeń dotyczących obowiązków alimentacyjnych wobec osób pełnoletnich,

pragnąc dostosować te postanowienia do postanowień Konwencji z dnia 15 kwietnia 1958 r. o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w przedmiocie obowiązków alimentacyjnych w stosunku do dzieci,

postanowiły zawrzeć w tym celu konwencję i zgodziły się na następujące postanowienia:

Rozdział I

Zakres stosowania konwencji

Artykuł 1

Niniejszą konwencję stosuje się do orzeczeń wydanych przez organy sądowe lub administracyjne Umawiającego się Państwa w przedmiocie obowiązków

alimentacyjnych wynikających ze stosunków rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, łącznie z obowiązkiem alimentacyjnym wobec dziecka pozamałżeńskiego, między:

1. wierzycielem alimentacyjnym i dłużnikiem alimentacyjnym lub
2. dłużnikiem alimentacyjnym a instytucją publiczną, która dochodzi zwrotu świadczeń udzielonych wierzycielowi alimentacyjnemu.

Stosuje się ją także do ugód zawartych w tym przedmiocie przed takimi organami i między tymi stronami.

Artykuł 2

Konwencję niniejszą stosuje się do orzeczeń i ugód niezależnie od ich nazwy.

Stosuje się ją także do orzeczeń lub ugód zmieniających wcześniejsze rozstrzygnięcia lub ugody pochodzące nawet z państw nie będących stronami niniejszej konwencji.

Stosuje się ją bez względu na to, czy roszczenia alimentacyjne mają charakter międzynarodowy czy wewnętrzny, i niezależnie od obywatelstwa lub miejsca stałego pobytu stron.

Artykuł 3

Jeżeli orzeczenie lub ugoda nie dotyczy wyłącznie obowiązku alimentacyjnego, skuteczność konwencji ogranicza się jedynie do tej części orzeczenia lub ugody, które odnoszą się do obowiązku alimentacyjnego.

Rozdział II

Warunki uznawania i wykonalności orzeczeń

Artykuł 4

Orzeczenie wydane w jednym z Umawiających się Państw podlega uznaniu lub wykonaniu w innym Umawiającym się Państwie, jeżeli:

1. zostało wydane przez organ, któremu przysługiwała jurysdykcja na podstawie artykułów 7 lub 8, oraz
2. nie może być już zaskarżone zwyczajnym środkiem odwoławczym w Państwie pochodzenia.

Orzeczenia tymczasowo wykonalne i środki tymczasowe podlegają uznaniu lub wykonaniu w państwie wezwanym, nawet gdy mogą być zaskarżone zwyczajnym środkiem odwoławczym, jeżeli podobne orzeczenia mogą być wydane i wykonane w tym Państwie.

Artykuł 5

Można jednak odmówić uznawania lub wykonania orzeczenia, jeżeli:

1. uznania lub wykonalności orzeczenia nie da się w sposób oczywisty pogodzić z porządkiem publicznym państwa wezwanego lub
2. orzeczenie zostało uzyskane wskutek oszustwa w przedmiocie postępowania, lub
3. przed organem Państwa wezwanego toczy się wcześniej wszczęte postępowanie między tymi samymi stronami o ten sam przedmiot, lub

4. orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym między tymi samymi stronami i o ten sam przedmiot w Państwie wezwanym lub w innym Państwie, z zastrzeżeniem, że to ostatnie orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania i wykonalności w Państwie wezwanym.

Artykuł 6

Bez uszczerbku dla postanowień artykułu 5, orzeczenie zaoczne zostanie uznane lub tylko wtedy, gdy zawiadomienie o wszczęciu postępowania, istotne elementy żądania, zostało doręczone stronie nieobecnej zgodnie z Państwa pochodzenia i jeżeli, uwzględniając okoliczności, strona ta miała dostateczny czas dla przedstawienia swej obrony.

Artykuł 7

Uważa się, że w rozumieniu niniejszej konwencji organowi Państwa przysługuje jurysdykcja, jeżeli:

1. dłużnik alimentacyjny lub wierzyciel alimentacyjny mieli miejsce stałego pobytu w Państwie pochodzenia w chwili wszczęcia postępowania lub
2. dłużnik alimentacyjny lub wierzyciel alimentacyjny byli obywatelami Państwa pochodzenia w chwili wszczęcia postępowania, lub
3. pozwany poddał się jurysdykcji tego organu bądź wyraźnie, bądź podejmując merytoryczną obronę w sprawie, nie zgłaszając zarzutów co do jurysdykcji.

Artykuł 8

Bez uszczerbku dla postanowień artykułu 7, organy jednego z Umawiających Państw, które orzekały o roszczeniu alimentacyjnym, uważane są za jurysdykcję w rozumieniu niniejszej konwencji, jeżeli alimenty należą się z rozvodu lub separacji prawnej albo orzeczenia o unieważnieniu lub małżeństwa, wydanego przez organ tego Państwa, który posiadał jurysdykcję w tej, zgodnie z prawem Państwa wezwanego.

Artykuł 9

Organ Państwa wezwanego jest związany ustaleniami faktycznymi, na których organ Państwa pochodzenia oparł swoją jurysdykcję.

Artykuł 10

Jeżeli orzeczenie dotyczy kilku żądań pozwu o alimenty i jeżeli nie można uznać lub wykonać całego orzeczenia, organ Państwa wezwanego zastosuje niniejszą do tej części orzeczenia, która może być uznana lub wykonana.

Artykuł 11

Jeżeli orzeczenie nakazuje okresowe płacenie alimentów, wykonuje się zarówno w części dotyczącej należności już wymaganych, jak i przyszłych.

Artykuł 12

Organ Państwa wezwanego nie może badać merytorycznie orzeczenia, chyba że niniejsza konwencja postanawia inaczej.

Rozdział III

Postępowanie w sprawach o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń

Artykuł 13

Postępowanie w sprawie o uznanie lub wykonanie orzeczenia podlega prawu Państwa wezwanego, chyba że niniejsza konwencja stanowi inaczej.

Artykuł 14

Można w każdym czasie żądać częściowego uznania lub wykonania orzeczenia.

Artykuł 15

Wierzyciel alimentacyjny, który w Państwie pochodzenia korzystał w całości lub części z bezpłatnego zastępstwa procesowego lub zwolnienia od opłat i kosztów, korzysta we wszelkim postępowaniu o uznanie lub wykonanie orzeczenia z najbardziej uprzywilejowanego zastępstwa procesowego lub z najdalej idącego zwolnienia od opłat i wydatków, jakie jest przewidziane przez prawo Państwa wezwanego.

Artykuł 16

W postępowaniu, do którego odnosi się niniejsza konwencja, nie można żądać żadnej kaucji ani depozytu, niezależnie od ich nazwy, dla zabezpieczenia opłat wydatków związanych z takim postępowaniem.

Artykuł 17

Strona ubiegająca się o uznanie lub wykonanie orzeczenia powinna przedstawić:

1. poświadczony odpis zupełny orzeczenia;
2. dokument stwierdzający, że od orzeczenia nie służy już żaden zwyczajny środek odwoławczy w Państwie pochodzenia oraz, jeżeli to niezbędne, że jest ono wykonalne;
3. jeżeli orzeczenie zostało wydane zaocznie, oryginał lub uwierzytelniony odpis dokumentu stanowiącego dowód, że stronie nieobecnej należycie doręczono zawiadomienie o wszczęciu postępowania, łącznie z zawiadomieniem o istocie roszczenia, zgodnie z prawem Państwa pochodzenia;
4. w razie potrzeby, dokument stanowiący dowód przyznania w Państwie bezpłatnego zastępstwa procesowego lub zwolnienia opłat i wydatków;

5. uwierzytelnione tłumaczenie wyżej wymienionych dokumentów, chyba że organ Państwa wezwanego zrezygnuje z takiego tłumaczenia.

W razie nieprzedstawienia dokumentów wyżej wymienionych lub jeżeli orzeczenia nie pozwala organowi Państwa wezwanego na zbadanie, czy niniejszej konwencji zostały spełnione, organ ten wyznaczy termin na niezbędnych dokumentów.

Nie można żądać legalizacji lub innych podobnych formalności.

Rozdział IV

Postanowienia uzupełniające dotyczące instytucji publicznych

Artykuł 18

Orzeczenie wydane przeciwko dłużnikowi alimentacyjnemu na podstawie pozwu instytucji publicznej, która dochodzi zwrotu świadczeń udzielonych wierzycielowi alimentacyjnemu, podlega uznaniu i wykonaniu zgodnie z niniejszą konwencją, jeżeli:

1. dochodzenie zwrotu jest dopuszczalne według prawa, któremu instytucja publiczna podlega, oraz
2. istnienie obowiązku alimentacyjnego między danym wierzycielem i danym dłużnikiem przewidziane jest przez prawo wewnętrzne, wskazane jako właściwe przez prawo prywatne międzynarodowe Państwa wezwanego.

Artykuł 19

Instytucja publiczna może ubiegać się o uznanie lub wykonanie orzeczenia wydanego między wierzycielem alimentacyjnym i dłużnikiem alimentacyjnym do wysokości świadczeń udzielonych wierzycielowi, jeżeli z mocy prawa, któremu podlega, przysługuje jej legitymacja do wystąpienia o uznanie lub wykonanie orzeczenia w miejsce wierzyciela.

Artykuł 20

Bez uszczerbku dla postanowień artykułu 17, instytucja publiczna ubiegająca się o uznanie lub wykonanie orzeczenia powinna przedstawić jakikolwiek dokument stanowiący dowód, że spełnia ona warunki punktu 1 artykułu 18 lub artykułu 19 oraz że świadczenia zostały udzielone wierzycielowi alimentacyjnemu.

Rozdział V

Ugody

Artykuł 21

Ugody wykonalne w Państwie pochodzenia podlegają uznaniu i wykonaniu na takich samych warunkach co orzeczenia, jeżeli warunki te mają do nich zastosowanie.

Rozdział VI

Postanowienia różne

Artykuł 22

Umawiające się Państwa, których prawo ogranicza transfer pieniędzy, przyznają najwyższy priorytet transferowi pieniędzy przekazywanych z tytułu alimentów albo przeznaczonych na pokrycie opłat i wydatków powstałych w związku z jakimkolwiek roszczeniem, którego dotyczy niniejsza konwencja.

Artykuł 23

Niniejsza konwencja nie stanowi przeszkody, aby inna umowa międzynarodowa obowiązująca między Państwem pochodzenia i Państwem wezwanym lub przepisy Państwa wezwanego zostały zastosowane w celu uzyskania uznania lub wykonania orzeczenia lub ugody.

Artykuł 24

Niniejszą konwencję stosuje się niezależnie od daty wydania orzeczenia.

Jeżeli orzeczenie zostało wydane przed wejściem w życie konwencji w stosunkach między Państwem pochodzenia i Państwem wezwanym, może być wykonane w tym ostatnim Państwie tylko w zakresie świadczeń wymagalnych po tym wejściu w życie konwencji.

Artykuł 25

Każde Umawiające się Państwo może w każdym czasie oświadczyć, że postanowienia niniejszej konwencji zostaną rozciągnięte, w stosunkach z Państwami, które złożą takie samo oświadczenie, na wszelkie dokumenty urzędowe, sporządzone przez organ lub przed organem albo przez urzędnika lub przed urzędnikiem publicznym, uzyskane i wykonalne w Państwie pochodzenia, o ile niniejsze postanowienia mogą być zastosowane do takich dokumentów.

Artykuł 26

Każde Umawiające się Państwo będzie mogło, zgodnie z artykułem 34, zastrzec sobie prawo nieuznawania i niewykonywania:

1. orzeczeń i ugód dotyczących alimentów należnych za okres po zawarciu małżeństwa lub po ukończeniu dwudziestu jeden lat przez wierzyciela alimentacyjnego, chyba że dłużnik alimentacyjny jest lub był małżonkiem takiego wierzyciela;
2. orzeczeń i ugód dotyczących obowiązku alimentacyjnego:
 - a. między krewnymi w linii bocznej,
 - b. między powinowatymi;
3. orzeczeń i ugód nie przewidujących okresowego płacenia alimentów.

Umawiające się Państwo, które dokonało zastrzeżenia, nie będzie mogło żądać zastosowania niniejszej konwencji do orzeczeń lub ugód wyłączonych przez jego zastrzeżenie.

Artykuł 27

Jeżeli w Umawiającym się Państwie, w przedmiocie obowiązków alimentacyjnych, obowiązują dwa lub więcej niż dwa systemy prawne, mające zastosowanie do różnych kategorii osób, wszelkie powołanie się na prawo tego Państwa odnosi się do tego systemu prawa, który zgodnie z przepisami tego Państwa ma zastosowanie do szczególnej kategorii osób.

Artykuł 28

Jeżeli Umawiające się Państwo składa się z dwóch lub większej liczby jednostek terytorialnych, w których do uznawania i wykonywania orzeczeń w przedmiocie obowiązków alimentacyjnych mają zastosowanie różne systemy prawne:

1. wszelkie powołanie się na prawo, postępowanie lub organ Państwa pochodzenia odnosi się do prawa, postępowania lub organu tej jednostki terytorialnej, w której orzeczenie zostało wydane;
2. wszelkie powołanie się na prawo, postępowanie lub organ Państwa wezwanego odnosi się do prawa, postępowania lub organu tej jednostki terytorialnej, w której żąda się uznania lub wykonania;
3. wszelkie powołanie się dokonane na podstawie pkt 1 i 2 bądź na prawo lub postępowanie Państwa pochodzenia, bądź na prawo lub postępowanie Państwa wezwanego, powinno być rozumiane jako obejmujące wszelkie stosowne przepisy i zasady prawa Umawiającego się państwa, mające zastosowanie do jednostek terytorialnych składających się na nie;
4. wszelkie powołanie się na zamieszkanie wierzyciela alimentacyjnego lub dłużnika alimentacyjnego w Państwie pochodzenia odnosi się do jego zamieszkania w tej jednostce terytorialnej, w której orzeczenie zostało wydane.

Każde Umawiające się Państwo może w każdym czasie złożyć oświadczenie, że nie będzie stosowało jednego lub więcej z wyżej wymienionych przepisów do jednego lub więcej postanowień niniejszej konwencji.

Artykuł 29

Niniejsza konwencja, w stosunkach między Państwami, które są jej stronami, zastępuje Konwencję o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w przedmiocie obowiązków alimentacyjnych w stosunku do dzieci, sporządzoną w Hadze dnia 15 kwietnia 1958 r.

Rozdział VII

Postanowienia końcowe

Artykuł 30

Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisu przez Państwa, które były członkami Haskiej konferencji prawa międzynarodowego prywatnego podczas jej dwunastej sesji.

Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu, a dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia zostaną złożone w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Niderlandów.

Artykuł 31

Każde Państwo, które stanie się członkiem Haskiej konferencji prawa międzynarodowego prywatnego po dacie jej dwunastej sesji lub które jest członkiem Organizacji Narodów Zjednoczonych albo jej instytucji wyspecjalizowanej lub jest stroną Statutu Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, może przystąpić do niniejszej konwencji po jej wejściu w życie zgodnie z ustępem 1 artykułu 35.

Dokument przystąpienia powinien być złożony w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Niderlandów.

Przystąpienie takie staje się skuteczne tylko w stosunkach między Państwem przystępującym i tymi Umawiającymi się Państwami, które nie zgłosiły zastrzeżenia przeciwko jego przystąpieniu w ciągu dwunastu miesięcy po otrzymaniu notyfikacji wymienionej w punkcie 3 artykułu 37. Takie zastrzeżenie może być także zgłoszone po przystąpieniu przez każde Państwo członkowskie w chwili ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia konwencji. Zastrzeżenia te będą notyfikowane Ministerstwu Spraw Zagranicznych Niderlandów.

Artykuł 32

Każde Państwo może w chwili podpisywania, ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia złożyć oświadczenie, że niniejsza konwencja będzie rozciągała się na wszystkie terytoria, za których stosunki zagraniczne jest ono odpowiedzialne, albo na jedno lub więcej z nich. Oświadczenie takie staje się skuteczne z chwilą wejścia w życie konwencji w stosunku do tego Państwa.

Następnie, w każdym czasie, takie rozciągnięcie powinno być notyfikowane Ministerstwu Spraw Zagranicznych Niderlandów.

Rozciągnięcie będzie skuteczne w stosunkach między Umawiającymi się Państwami, które nie zgłosiły zastrzeżeń przeciwko niemu w ciągu dwunastu miesięcy po otrzymaniu notyfikacji wymienionej w punkcie 4 artykułu 37, a terytorium lub terytoriami, za których stosunki zagraniczne dane Państwo jest odpowiedzialne i w odniesieniu do których notyfikacja została dokonana.

Zastrzeżenie takie może być także zgłoszone po tym rozciągnięciu przez każde Państwo członkowskie w chwili ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia konwencji.

Zastrzeżenia te będą notyfikowane Ministerstwu Spraw Zagranicznych Niderlandów.

Artykuł 33

Jeżeli Umawiające się Państwo składa się z dwóch lub więcej jednostek terytorialnych, w których stosuje się różne systemy prawa odnośnie do uznawania i wykonywania orzeczeń w przedmiocie obowiązków alimentacyjnych, może ono w chwili podpisywania, ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia złożyć oświadczenie, że niniejsza konwencja będzie rozciągała się na te wszystkie jego

jednostki terytorialne albo na jedną lub więcej z nich, oraz może zmienić swe oświadczenie w każdej chwili przez złożenie innego oświadczenia.

Oświadczenia te powinny być notyfikowane Ministerstwu Spraw Zagranicznych Niderlandów i powinny wyraźnie określać jednostkę terytorialną, do której konwencja ma zastosowanie.

Inne Umawiające się Państwa mogą odmówić uznania orzeczenia w przedmiocie obowiązków alimentacyjnych, jeżeli w chwili ubiegania się o uznanie konwencja nie ma zastosowania do jednostki terytorialnej, na której orzeczenie zostało wydane.

Artykuł 34

Każde Państwo może, nie później niż w chwili ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, złożyć jedno lub więcej zastrzeżeń przewidzianych w artykule 26. Żadne inne zastrzeżenia nie mogą być składane.

Każde Państwo może również, w chwili notyfikacji rozciągnięcia konwencji zgodnie z artykułem 32, złożyć jedno lub więcej wspomnianych zastrzeżeń, mających zastosowanie do wszystkich lub do niektórych terytoriów wymienionych w notyfikacji o rozciągnięciu.

Każde Umawiające się Państwo może w każdej chwili cofnąć swoje zastrzeżenia. Cofnięcie takie należy notyfikować Ministerstwu Spraw Zagranicznych Niderlandów.

Zastrzeżenie traci moc pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego po notyfikacji wymienionej w ustępie poprzedzającym.

Artykuł 35

Niniejsza konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego po złożeniu trzeciego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia przewidzianego w artykule 30.

Następnie konwencja wejdzie w życie:

- w stosunku do każdego Państwa-sygnatariusza, które ratyfikuje ją, przyjmie lub zatwierdzi w terminie późniejszym, pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego po złożeniu jego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia;
- w stosunku do każdego Państwa przystępującego, pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego po upływie terminu wymienionego w artykule 31;
- w stosunku do terytoriów, na które konwencja została rozciągnięta zgodnie z artykułem 32, pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego po upływie terminu wymienionego w tym artykule.

Artykuł 36

Niniejsza konwencja będzie obowiązywała przez pięć lat od chwili jej wejścia w życie zgodnie z ustępem pierwszym artykułu 35, również w stosunku do Państw, które ją potem ratyfikowały, przyjęły, zatwierdziły lub do niej przystąpiły.

W braku wypowiedzenia odnawia się ona milcząco na pięć lat po upływie każdego pięciu lat.

Wypowiedzenie notyfikuje się Ministerstwu Spraw Zagranicznych Niderlandów najpóźniej na sześć miesięcy przed upływem każdego okresu pięcioletniego. Wypowiedzenie może być ograniczone do niektórych terytoriów, do których konwencja ma zastosowanie.

Wypowiedzenie staje się skuteczne tylko w stosunku do Państwa, które ją złożyło. Konwencja pozostaje w mocy w stosunku do pozostałych Umawiających się Państw.

Artykuł 37

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Niderlandów notyfikuje Państwom członkowskim Konferencji oraz Państwom, które do konwencji przystąpiły zgodnie z artykułem 31:

1. podpisania, ratyfikacje, przyjęcia i zatwierdzenia wymienione w artykule 30;
2. datę wejścia w życie konwencji zgodnie z artykułem 35;
3. przystąpienia wymienione w artykule 31 i daty, w których stają się skuteczne;
4. rozciągnięcia wymienione w artykule 32 oraz daty, w których stają się skuteczne;
5. zastrzeżenia do przystąpień i rozciągnięć, wymienione w artykułach 31 i 32;
6. oświadczenia wymienione w artykułach 25 i 32;
7. wypowiedzenia wymienione w artykule 36;
8. zastrzeżenia wymienione w artykułach 26 i 34 oraz cofnięcia zastrzeżeń wymienione w artykule 34.

Na dowód czego niżej podpisani, będąc należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Hadze dnia 2 października 1973 r. w jednym egzemplarzu, w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, który zostanie złożony w archiwum Rządu Niderlandów i którego uwierzytelnione odpisy zostaną przesłane w drodze dyplomatycznej każdemu Państwu członkowskiemu Haskiej konferencji prawa międzynarodowego prywatnego w chwili jej dwunastej sesji.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana, z zastrzeżeniem złożonym depozytariuszowi do art. 26 pkt 3.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 2 listopada 1994 r.

**Convention on the recognition and enforcement of decisions relating to
maintenance obligations**

The States signatory to this Convention,
Desiring to establish common provisions to govern the reciprocal recognition and enforcement of decisions relating to maintenance obligations in respect of adults,

Desiring to coordinate these provisions and those of the Convention of the 15th of April 1958 on the Recognition and Enforcement of Decisions Relating to Maintenance Obligations in Respect of Children,

Have resolved to conclude a Convention for this purpose and have agreed upon the following provisions -

Chapter I

Scope of the Convention

Article 1

This Convention shall apply to a decision rendered by a judicial or administrative authority in a Contracting State in respect of a maintenance obligation arising from a family relationship, parentage, marriage or affinity, including a maintenance obligation towards an infant who is not legitimate, between -

1. a maintenance creditor and a maintenance debtor; or
2. a maintenance debtor and a public body which claims reimbursement of benefits given to a maintenance creditor.

It shall also apply to a settlement made by or before such an authority ('transaction') in respect of the said obligations and between the same parties (hereafter referred to as a 'settlement').

Article 2

This Convention shall apply to a decision or settlement however described.

It shall also apply to a decision or settlement modifying a previous decision or settlement, even in the case where this originates from a non-Contracting State.

It shall apply irrespective of the international or internal character of the maintenance claim and whatever may be the nationality or habitual residence of the parties.

Article 3

If a decision or settlement does not relate solely to a maintenance obligation, the effect of the Convention is limited to the parts of the decision or settlement which concern maintenance obligations.

Chapter II

Conditions for recognition and enforcement of decisions

Article 4

A decision rendered in a Contracting State shall be recognised or enforced in another Contracting State -

1. if it was rendered by an authority considered to have jurisdiction under Article 7 or 8; and
2. if it is no longer subject to ordinary forms of review in the State of origin.

Provisionally enforceable decisions and provisional measures shall, although subject to ordinary forms of review, be recognised or enforced in the State addressed if similar decisions may be rendered and enforced in that State.

Article 5

Recognition or enforcement of a decision may, however, be refused -

1. if recognition or enforcement of the decision is manifestly incompatible with the public policy ('ordre public') of the State addressed; or
2. if the decision was obtained by fraud in connection with a matter of procedure; or
3. if proceedings between the same parties and having the same purpose are pending before an authority of the State addressed and those proceedings were the first to be instituted; or
4. if the decision is incompatible with a decision rendered between the same parties and having the same purpose, either in the State addressed or in another State, provided that this latter decision fulfils the conditions necessary for its recognition and enforcement in the State addressed.

Article 6

Without prejudice to the provisions of Article 5, a decision rendered by default shall be recognised or enforced only if notice of the institution of the proceedings, including notice of the substance of the claim, has been served on the defaulting party in accordance with the law of the State of origin and if, having regard to the circumstances, that party has had sufficient time to enable him to defend the proceedings.

Article 7

An authority in the State of origin shall be considered to have jurisdiction for the purposes of this Convention -

1. if either the maintenance debtor or the maintenance creditor had his habitual residence in the State of origin at the time when the proceedings were instituted; or
2. if the maintenance debtor and the maintenance creditor were nationals of the State of origin at the time when the proceedings were instituted; or
3. if the defendant had submitted to the jurisdiction of the authority, either expressly or by defending on the merits of the case without objecting to the jurisdiction.

Article 8

Without prejudice to the provisions of Article 7, the authority of a Contracting State which has given judgment on a maintenance claim shall be considered to have jurisdiction for the purposes of this Convention if the maintenance is due by reason

of a divorce or a legal separation, or a declaration that a marriage is void or annulled, obtained from an authority of that State recognised as having jurisdiction in that matter, according to the law of the State addressed.

Article 9

The authority of the State addressed shall be bound by the findings of fact on which the authority of the State of origin based its jurisdiction.

Article 10

If a decision deals with several issues in an application for maintenance and if recognition or enforcement cannot be granted for the whole of the decision, the authority of the State addressed shall apply this Convention to that part of the decision which can be recognised or enforced.

Article 11

If a decision provided for the periodical payment of maintenance enforcement shall be granted in respect of payments already due and in respect of future payments.

Article 12

There shall be no review by the authority of the State addressed of the merits of a decision, unless this Convention otherwise provides.

Chapter III

Procedure for recognition and enforcement of decisions

Article 13

The procedure for the recognition or enforcement of a decision shall be governed by the law of the State addressed, unless this Convention otherwise provides.

Article 14

Partial recognition or enforcement of a decision can always be applied for.

Article 15

A maintenance creditor, who, in the State of origin, has benefited from complete or partial legal aid or exemption from costs or expenses, shall be entitled, in any proceedings for recognition or enforcement, to benefit from the most favourable legal aid or the most extensive exemption from costs or expenses provided for by the law of the State addressed.

Article 16

No security, bond or deposit, however described, shall be required to guarantee the payment of costs and expenses in the proceedings to which the Convention refers.

Article 17

The party seeking recognition or applying for enforcement of a decision shall furnish -

1. a complete and true copy of the decision;
2. any document necessary to prove that the decision is no longer subject to the ordinary forms of review in the State of origin and, where necessary, that it is enforceable;
3. if the decision was rendered by default, the original or a certified true copy of any document required to prove that the notice of the institution of proceedings, including notice of the substance of the claim, has been properly served on the defaulting party according to the law of the State of origin;
4. where appropriate, any document necessary to prove that he obtained legal aid or exemption from costs or expenses in the State of origin;
5. a translation, certified as true, of the abovementioned documents unless the authority of the State addressed dispenses with such translation.

If there is a failure to produce the documents mentioned above or if the contents of the decision do not permit the authority of the State addressed to verify whether the conditions of this Convention have been fulfilled, the authority shall allow a specified period of time for the production of the necessary documents.

No legalisation or other like formality may be required.

Chapter IV

Additional provisions relating to public bodies

Article 18

A decision rendered against a maintenance debtor on the application of a public body which claims reimbursement of benefits provided for a maintenance creditor shall be recognised and enforced in accordance with this Convention -

1. if reimbursement can be obtained by the public body under the law to which it is subject; and
2. if the existence of a maintenance obligation between the creditor and the debtor is provided for by the internal law applicable under the rules of private international law of the State addressed.

Article 19

A public body may seek recognition or claim enforcement of a decision rendered between a maintenance creditor and maintenance debtor to the extent of the benefits provided for the creditor if it is entitled *ipso jure*, under the law to which it is subject, to seek recognition or claim enforcement of the decision in place of the creditor.

Article 20

Without prejudice to the provisions of Article 17, the public body seeking recognition or claiming enforcement of a decision shall furnish any document necessary to prove that it fulfils the conditions of sub-paragraph 1, or Article 18 or Article 19, and that benefits have been provided for the maintenance creditor.

Chapter V

Settlements

Article 21

A settlement which is enforceable in the State of origin shall be recognised and enforced subject to the same conditions as a decision so far as such conditions are applicable to it.

Chapter VI

Miscellaneous provisions

Article 22

A Contracting State, under whose law the transfer of funds is restricted, shall accord the highest priority to the transfer of funds payable as maintenance or to cover costs and expenses in respect of any claim under this Convention.

Article 23

This Convention shall not restrict the application of an international instrument in force between the State of origin and the State addressed or other law of the State addressed for the purposes of obtaining recognition or enforcement of a decision or settlement.

Article 24

This Convention shall apply irrespective of the date on which a decision was rendered.

Where a decision has been rendered prior to the entry into force of the Convention between the State of origin and the State addressed, it shall be enforced in the latter State only for payments falling due after such entry into force.

Article 25

Any Contracting State may, at any time, declare that the provisions of this Convention will be extended, in relation to other States making a declaration under this Article, to an official deed ("acte authentique") drawn up by or before an authority or public official and directly enforceable in the State of origin insofar as these provisions can be applied to such deeds.

Article 26

Any Contracting State may, in accordance with Article 34, reserve the right not to recognise or enforce -

1. a decision or settlement insofar as it relates to a period of time after a maintenance creditor attains the age of twenty-one years or marries, except when the creditor is or was the spouse of the maintenance debtor;
2. a decision or settlement in respect of maintenance obligations
 - a. between persons related collaterally;
 - b. between persons related by affinity;
3. a decision or settlement unless it provides for the periodical payment of maintenance.

A Contracting State which has made a reservation shall not be entitled to claim the application of this Convention to such decisions or settlements as are excluded by its reservation.

Article 27

If a Contracting State has, in matters of maintenance obligations, two or more legal systems applicable to different categories of persons, any reference to the law of that State shall be construed as referring to the legal system which its law designates as applicable to a particular category of persons.

Article 28

If a Contracting State has two or more territorial units in which different systems of law apply in relation to the recognition and enforcement of maintenance decisions –

1. any reference to the law or procedure or authority of the State of origin shall be construed as referring to the law or procedure or authority of the territorial unit in which the decision was rendered ;
2. any reference to the law or procedure or authority of the State addressed shall be construed as referring to the law or procedure or authority of the territorial unit in which recognition or enforcement is sought;
3. any reference made in the application of subparagraph 1 or 2 to the law or procedure of the State of origin or to the law or procedure of the State addressed shall be construed as including any relevant legal rules and principles of the Contracting State which apply to the territorial units comprising it;
4. any reference to the habitual residence of the maintenance creditor or the maintenance debtor in the State of origin shall be construed as referring to his habitual residence in the territorial unit in which the decision was rendered.

Any Contracting State may, at any time, declare that it will not apply any one or more of the foregoing rules to one or more of the provisions of this Convention.

Article 29

This Convention shall replace, as regards the States who are Parties to it, the Convention on the Recognition and Enforcement of Decisions Relating to Maintenance Obligations in Respect of Children concluded at The Hague on the 15th of April 1958.

Chapter VII

Final clauses

Article 30

This Convention shall be open for signature by the States which were Members of the Hague Conference on Private International Law at the time of its Twelfth Session.

It shall be ratified, accepted or approved and the instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Article 31

Any State which has become a Member of the Hague Conference on Private International Law after the date of its Twelfth Session, or which is a Member of the United Nations or of a specialised agency of that Organisation, or a Party to the Statute of the International Court of Justice may accede to this Convention after it has entered into force in accordance with the first paragraph of Article 35.

The instrument of accession shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Such accession shall have effect only as regards the relations between the acceding State and those Contracting States which have not raised an objection to its accession in the twelve months after the receipt of the notification referred to in subparagraph 3 of Article 37. Such an objection may also be raised by Member State at the time when they ratify, accept or approve the Convention after an accession. Any such objection shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Article 32

Any State may, at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession, declare that this Convention shall extend to all the territories for the international relations of which it is responsible, or to one or more of them. Such a declaration shall take effect on the date of entry into force of the Convention for the State concerned.

At any time thereafter, such extensions shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

The extensions shall have effect as regards the relations between the Contracting States which have not raised an objection to the extension in the twelve months after the receipt of the notification referred to in subparagraph 4 of Article 37 and the territory or territories for the international relations of which the State in question is responsible and in respect of which the notification was made.

Such an objection may also be raised by Member States when they ratify, accept or approve the Convention after an extension.

Any such objection shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Article 33

If a Contracting State has two or more territorial units in which different systems of law apply in relation to the recognition and enforcement of maintenance decisions, it may, at the time of signature, ratification, acceptance, approval or accession, declare that this Convention shall extend to all its territorial units or only to one or more of them, and may modify its declaration by submitting another declaration at any time thereafter.

These declarations shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands, and shall state expressly the territorial unit to which the Convention applies.

Other Contracting States may decline to recognise a maintenance decision if, at the date on which recognition is sought, the Convention is not applicable to the territorial unit in which the decision was rendered.

Article 34

Any State may, not later than the moment of its ratification, acceptance, approval or accession, make one or more of the reservations referred to in Article 26. No other reservation shall be permitted.

Any State may also, when notifying an extension of the Convention in accordance with Article 32, make one or more of the said reservations applicable to all or some of the territories mentioned in the extension.

Any Contracting State may at any time withdraw a reservation it has made. Such a withdraw shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Such a reservation shall cease to have effect on the first day of the third calendar month after the notification referred to in the preceding paragraph.

Article 35

This Convention shall enter into force on the first day of the third calendar month after the deposit of the third instrument of ratification, acceptance or approval referred to in Article 30.

Thereafter the Convention shall enter into force:

- for each State ratifying, accepting or approving it subsequently, on the first day of the third calendar month after the deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval;
- for each acceding State, on the first day of the third calendar month after the expiry of the period referred to in Article 31;
- for a territory to which the Convention has been extended in conformity with Article 32, on the first day of the third calendar month after the expiry of the period referred to in that Article.

Article 36

This Convention shall remain in force for five years from the date of its entry into force in accordance with the first paragraph of Article 35, even for States which have ratified, accepted, approved or acceded to it subsequently.

If there has been no denunciation, it shall be renewed tacitly every five years.

Any denunciation shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands, at least six months before the expiry of the five year period. It may be limited to certain of the territories to which the Convention applies.

The denunciation shall have effect only as regards the State which has notified it. The Convention shall remain in force for the other Contracting States.

Article 37

The Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands shall notify the States Members of the Conference, and the States which have acceded in accordance with Article 31, of the following -

1. the signatures and ratifications, acceptances and approvals referred to in Article 30;
2. the date on which this Convention enters into force in accordance with Article 35;
3. the accessions referred to in Article 31 and the dates on which they take effect;
4. the extensions referred to in Article 32 and dates on which they take effect;
5. the objections raised to accessions and extensions referred to in Articles 31 and 32;
6. the declarations referred to in Article 25 and 32;
7. the denunciations referred to in Article 36;
8. the reservations referred to in Articles 26 and 34 and the withdrawals referred to in Article 34.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at The Hague, on the 2nd day of October 1973, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through the diplomatic channel, to each of the States Members of the Hague Conference on Private International Law at the date of its Twelfth Session.